

דפני גור

יום', כ"ב בסיון | תשפ"ד, 28.6.2024, גיליון מס' 5062

הגדלה אכילה ע'י

כשהגעתי ליגור לפני כמה חודשים, היתה הצעה להוריד קצת את הסבסוד, והציבור פסל באופן גורף. אי אפשר להגדיל את השימושים מבלי לצבוע את המקור שישלם את זה. כבר היום הנכסים שלנו משועבדים מול ההלוואות שלנו, אין עוד מה לשעבד. אני מבין את הצורך בממ"דים, כמובן, וגם את ההתנגדות "להפרטת הביטחון האישי", אבל מבחינה כלכלית זה חייב להיעשות בצורה אחראית. ב"חוברת השינוי" הוקצו 12 מיליון ש"ח לממ"דים, מזה ניצלנו 4 מיליון ש"ח. יש פער גדול בין ה-8 מיליון ש"ח האלה לבין ה-46 מיליון ש"ח שחישבנו לעיל. אולי כדי לקחת התחייבות כזאת גדולה צריך רוב יותר גדול בקלפי. ביחס לאיזונים, לא עשיתי סקר כמה קיבוצים עשו את זה. אין חוק מדינה בעניין הזה. זה עניין חברתי. לא כל הציבור רואה את זה כמשהו קריטי. יכול להיות שמה שלא נעשה עכשיו כבר לא יעשה. במחירי הדיור היום, אם אני צריך לשלם 150 אלף ש"ח, על דירה ששווה מיליון או מיליון מאתיים אלף ש"ח, אני אומר תודה רבה. ברור שיש הרבה אנטרסים, צרכים, ותחושות, אבל אם בסופו של דבר אנשים ישלמו 150,000 ש"ח על הממ"ד עם החזר, ובוזה ייגמר סיפור האיזונים, זה נראה לי צודק. אין צדק מוחלט. ההצעה שלנו מאוזנת כלכלית ותכנונית.

אהוד כוכבי: חבל שלא מוצגים כאן באופן מסודר כל הנתונים. על פי הנתונים שבידי, ביגור ישנן כ-640 דירות לשידוך, בתוכן כ-200 דירות עם ממ"ד, ולכן צריך להוסיף ממ"ד לעוד כ-400 דירות, **מהן כ-200 למשפחות ותיקות.** בהצעה שלנו נאמר, שהחזון הוא שלכל דירה משויכת ביגור יהיה בסופו של יום ממ"ד. לכן התכנסנו מספר חברים כבר באוקטובר לחשוב על מתן פתרון קהילתי, כדי שלא יקרה לנו מה שקרה במקומות אחרים. כשהרקטה תעוף היא לא תשאל למי יש ולמי אין ממ"ד. אמנם עברנו שינוי, אבל צריך להתנהג כקהילה ולדאוג אחד לשני. באסיפה הראשונה שאלתי את הוועד כמה שאלות ולא קיבלנו תשובה לאף שאלה. **להצעת הוועד שלושה סעיפים:** 1. מי שרוצה בונה ממ"ד על חשבוננו. 2. בבוא העת נחזיר למי שבנה 150,000 ש"ח. 3. נמנה פרויקטור ונתקדם. להצעה הזאת אין רגליים ואין ידיים! רמי דיבר על "מקורות" ושימושים. המשאבים של יגור הם סך העסקים שלה ולא רק הקהילה. ויגור עשתה בעבר שני פרויקטים גדולים, הלינה המשפחתית והרחבת הדירות. הם לא היו בסדר הגודל של הממ"דים, אבל הם היו גדולים מאוד ויגור עמדה בהם. העומס הכלכלי לא היה מי יודע מה, והקשיים הכלכליים אז ביגור היו גדולים מהיום. רמי שאל, מה יקרה, אם 100 חברים יוציאו את החסכונות מיגור, ואני שואל מה יקרה אם מאה חברים, שאין להם הורים מחוץ לקיבוץ כי ההורים שלהם עלו לארץ בשנות העשרים או השלושים של המאה הקודמת, הם עצמם עבדו ביגור כל השנים ואין להם מקור חיצוני, יבקשו הלוואה מיגור לבניית ממ"ד, למי יגור תגיד "כן" ולמי "לא"? מה תהיה תוכנית הפריסה של הממ"דים, מה תהיה תוכנית החזר הכספים, לפי מה יבנו? ההבדל בין ממ"ד שנבנה בצורה מרוכזת לבין בנייה פרטית הוא בין 30 ל-40 אלף ש"ח לממ"ד. למה שחברים ישלמו יותר, אם אפשר לשלם פחות. בעיניי זו

אמיר אלעד: תנחומים לחנה פרי, לאיילת וכל המשפחה עם הגעת הבשורה המרה על הרצחו של נדב ז"ל בשבי החמאס. יהי זכרו ברוך.

1. הודעת ועדת ביקורת - תוכנית הביקורת לשנה הקרובה

אודי קינן (מייצג את רן אזנקוט, מרכז הוועדה, שלא יכל להגיע): תוכנית הביקורת לא זקוקה לאישור אסיפה, ואנו מביאים אותה כאן כדי ליידע הציבור. הנושאים נקבעו כבר על ידי הוועדה הקודמת: משאבי אנוש ושכר ומוכנות יגור לחירום. בנוסף, שמור תקציב לביקורת "קטנות", לנושאים שיעלו במהלך השנה. כרגע אין חברים בוועדה להוציא את רן ומופנית כאן ההזמנה לחברים להצטרף לוועדה.

2. מועמדים לנציגי ציבור בוועדות

אודי קינן: כמו בוועדת ביקורת גם כאן ההתנדבות קצת חלשה. תודה גדולה למי שהציעו את עצמם. לנציגי הציבור שדיווחנו עליהם באסיפה קודמת נוספו: קרן אוחנה, נטע גולן - ועדת חינוך מירי לוי - צוות בריאות וצרכים מיוחדים כולם יעלו להצבעה בקלפי לאישור.

אמיר אלעד: מצטרף לקריאת אודי לחברים להציע עצמם לוועדות השונות.

ג. ממ"דים - המשך דיון

אמיר אלעד: הנושא הכבד של הערב. מול הצעת ועד הנהלה עומדת הצעת קבוצת חברים. הדברים פורסמו וגם נידונו בעל פה באסיפות ובכתב במדיות השונות.

רמי פלג: אגיד מה מפריע לי בהצעת החברים לעומת זו של הוועד? אין לי בעיה עם זה שאנשים ירווחו את דירתם באמצעות הממ"דים, נאמר גם בפירוש ב"חוברת השינוי", שזאת אחת המטרות של הוספת הממ"דים. תחושת הביטחון כמובן חיונית. אני דואג להשלכות הכלכליות של המהלך הזה. בהצעה כתוב בסעיף המימון, שבשלוש השנים הקרובות יוקצו לכך 10 מיליון ש"ח, כ-3 מיליון תוספת לשנה, לתוכנית הנוכחית. נאמר שזו תוספת קטנה שיגור יכולה לעמוד בה, בין היתר על ידי לקיחת הלוואות. הכוונה טובה. הנתונים לא טובים. עם מדברים על 260 ממ"דים שחסרים, אם מכפילים ב-180,000 ש"ח (כי 150,000 ש"ח זה רק הממ"ד, אבל יש גם הוצאות מסביב) זה מגיע ל-46 מיליון ש"ח. בנוסף, כתוצאה משינוי הסיווג של יגור ל"קיבוץ מתחדש", נשלם עוד 5 מיליון ש"ח לשנה מיסים ומיליון ש"ח נוסף לביטוח לאומי. זאת אומרת, שכבר מתקציב השנה הבאה יורדים לנו 6 מיליון ש"ח לעומת תקציב השנה הנוכחית. לאור זאת, מאיפה המקורות למימון המיליונים הנוספים, שרוצים להקצות לממ"דים? מי שמציע הוצאה נוספת כזאת, צריך להציע גם מאיפה זה יירד בהוצאות ובשימושים, כדי שנוכל לממן את זה. אפשר, נניח, להעלות מיסים או לקחת את זה מכל מיני שימושים אחרים, או אפילו למכור נכס, אבל חייב להיות מימון איכשהו.

לבנות מיידית, לנצל את התקציב המאושר עד דצמבר ולתכנן במקביל(!). אם תהיה קטסטרופה, אפשר תמיד לעצור. מומחים אחרים אמרו שיגור יכולה לעמוד בזה ותיצור תחושה קהילתית וסולידריות חברתית.

יורם ברנע: לא יכול להיות שנקיים דיון על הצעה שמבוססת על איזונים, בלי שדיברנו על הנושא הזה מבחינה עקרונית. אולי בבדיקה מעשית יעלה שסכום האיזון הוא 1.5 מיליון ש"ח ולא 150 אלף ש"ח? מהבדיקה שאני עשיתי רק עשרה קיבוצים עשו איזונים. הסכום הגדול ששולם היה 15 אלף ש"ח. מסכים להצעה של שוקי שנער שפורסמה ביומן.

אמיר אלעד: מבקש מיורם ברנע להימנע משפה שאינה ראויה לאסיפה.

אודי קינן: יש אצל אהוד כוכבי אי דיוקים רבים, אבל אני מעדיף להקדיש את הזמן לדברים שנראים לי חשובים ולא להאריך. הצעת החברים תכפיל את החוב של יגור, ועדיין לא תיתן מענה לכל הדירות, אלא רק לוותיקים. המצוקה הביטחונית היא נחלת כולם, לא רק הוותיקים. אני לא מצפה מאף אחד שבמסגרת האיזונים יפצה אותי על ההשקעה שלי הפרטית, הגדולה מאוד, שהשקעתי בממ"ד. ההצעה של החברים בתקופת שינוי הסיווג של יגור בלתי אפשרית, לדעתי, מבחינה כלכלית. ההצעה שלנו אומרת שאנחנו רוצים לעזור לחברים בבניית ממ"דים, גם לחברים שאין להם ותק. מי שיצטרך לקחת הלוואה מהבנק של 150,000 ש"ח, יעשה זאת בנקל. לאור השידוך, הבנקים ישמחו להלוות. הגדלת החוב בהצעת החברים היא בלתי אפשרית ולא אחראית, ואף אחד לא יקח את זה על עצמו. היקף האיזונים בתוך ההצעה, הוא כ-22 מיליון ש"ח. אבל מה שהחברים ישלמו בפועל הוא רק כחצי מזה, זאת אומרת, שגם יגור הכניסה את היד לכיס ומשתתפת במאמץ. מי שזכאי לקבל, יקבל מה שמגיע לו, חצי מהקופה המשותפת וחצי - החברים שישלמו. חברתית וערכית נכון לעשות כך. החברים שיצטרכו לשלם, הם חברים שקיבלו מיגור נכס נדל"ני משמעותי בערך של מיליונים ולכן ראוי שישתתפו במאמץ הממ"דים ויקחו הלוואה, אם אין ברירה, בהיקף של 150 אלף ש"ח לטובת בעלי הוותק שאין להם ממ"דים. מדובר במשפחות צעירות, חלקן בשכונת המשתלה שיש להם ממ"דים. הן מקבלות בית ששווה מעל 4 מיליון ש"ח, צצריכים לשלם עבורו מעט יחסית עבור שיוך הבית, וכל מה שנדרש מהם בתמורה לתת ביגור זה 150 אלף ש"ח, שילכו למימון הממ"ד של ההורים שלהם, אין צורך מזה. אני פונה לצעירים, שגרים בדירות הכי טובות וגדולות ביגור עם ממ"דים, שלהורים שלהם אין ממ"דים, תתמכו בהצעה הזאת היא תיטיב אתכם ועם יגור.

דוב ישורון: מביא חלופה, הצעת פשרה. יגור תבחר מנהלת ופרוייקטור למבצע ממ"דים. המנהלת תביא עד 31.12.2024 חלופות לבחירה בפני הציבור המבוססות על תוכנית סדורה, לכל שכונות הקיבוץ או חלקן, כולל עלות מוערכת ותוכנית מימון. התוכנית תהיה מפורטת ברמת היתרי בנייה והסכמות שכנים. החלופות יכללו הערכות עלות לכל השכונות, בנייה מרוכזת או פרטנית, כולל בינוי תשתיות ושיקום. החלופות יכללו חלופות להשתתפות יגור בפרוייקט, מאה אחוז או פחות. בינתיים, יוכל הציבור להחליט, אם וכיצד לפעול בנושא האיזונים. את ההצעה הזאת פרסמתי וגם הגשתי

בעיה שאת המהלך מובילים מנהל קהילה וגובר שאינם חברים ואין להם את הפרספקטיבה ההיסטורית של 102 שנות קהילה. בשיוך מטפלים בפועל שלושה, איש מהם לא חבר יגור. מפריע לי גם שצוותי האיתור שלנו מנהלים על ידי מי שיצטרך לעבוד עם זה שייבחר לתפקיד, אין לזה אח ורע בעולם והתוצאות בהתאם. אני לא יודע כמה חברים הציעו את עצמם ונפסלו ומה הסיבה. **הפרוייקטור חייב להיות חבר יגור!** כל השאר יחסית פשוט. הכי מסובך זה הקשר בין השכנים. רק חבר יגור יוכל לפתור את זה. לא צריך צוות מנהל מנופח של 10 אנשים, 5 מספיקים. ב-15.11, חודש מתחילת המלחמה נפגשתי עם אודי, נוקי ונועם שפיגלר. תוכנית ההשקעה המתוכננת בשכונת הבריכה שאוזכרה בפגישה הייתה אז בין 15 ל-16 מיליון ש"ח. לממ"דים הוקצו 2.8 מיליון ש"ח. **ולזה היו מקורות?** אמרתי לאודי "יש לך 4 מיליון ש"ח מאושרים ל-2023 ויש תוכניות, אני מוכן להרים את זה מחר! ובהתנדבות!". נאמר לי אחר כך שהנהלה לא הסכימה(!?). יגור השקיעה ומשקיעה בשנים האחרונות בבניית 4 שכונות חדשות, ל-100 משפחות. כמה מתוכן שני בני הזוג בני יגור? זה בסדר. אבל מה עם היתר? סה"כ הושקעו ויושקעו בתשתיות לשכונות 35 מיליון ש"ח. ועל כך לא התלונן איש שאין מקורות. אז לזה יש, ולדאוג לחברים לביטחון **ע"פ החלטה שהתקבלה ב-2017 ברוב של כמעט 75% אין?** כמה הערות על הביצוע: אף שאין לי שום תפקיד וסמכות ניסיתי לסייע ומנובמבר חיפשתי פתרון מעשי תוך עדכון מלא של מי שמוסמך. הגעתי לחברה שניהלה בניית **45 שכונות בקיבוצים**, ובונה עכשיו 300 דירות בקצרון "GSB בנייה ירוקה". הם הגיעו ליגור בדצמבר, נפגשנו איתם, גם אודי. הם בונים מהר, פשוט, אקולוגי, **והוכיחו את עצמם גם מול ירי בעוטף ב-7.10**. הם איתרו עבורנו חברת ניהול "דנסקי ניהול ופיקוח", הלוקחת על עצמה את איתור הקבלנים, מו"מ והסכמים, ניהול העבודה בשטח ועמידה בלוחות זמנים, ניהול החשבונות מולם והפיקוח, בקיצור, הכול. הם גם אמרו לנו בבירור, "ככל שתבנו יותר יחידות, העלות ליחידה תרד". זה גם הגיוני. בדקתי עם שלושה קיבוצים שעבדו עם החברה הזאת, אייל, גליל ים וכרמיה. בשני הראשונים הדירות נמסרו לחברים 18 חודשים לאחר תחילת הבנייה, בכרמיה זה התעכב בגלל המלחמה. כולם ממשיכים לבנות עם החברה הזאת מיזמים נוספים. הבדל של 30 או 40 אלף ש"ח ליחידה הוא מאוד משמעותי בעיניי. **כל הנתונים נמסרו לאחראים. האם מישוהו בדק? בינאר אישרנו בקלפי להקצות 6.5 מיליון ש"ח לבניית ממ"דים, עד עכשיו לא נוצלה אגורה אחת!** אני יודע שאפשר לעשות את התכנון דרך החברה של הרן ילין. ב-17.5 הוגשה ליגור הצעה בכתב, שהתחייבה, שבמידה ויסוכם איתם עד אמצע יולי, הם ישלימו עד סוף דצמבר 8 יחידות בלול מערב ואת כל שכונת ההר, לא האמנתי. כל ההצעות בכתב הוגשו למי שמוסמך ולא זכו להתייחסות. שכונת הבלוקונים, שנמצאת כבר שנתיים בבנייה, רחוקה מאוד מסיום ומהווה צוואר בקבוק למתן פתרונות דיור. נסעתי לקיבוץ עין כרמל וראיתי, שאותה חברה עם אותה טכנולוגיה, התחילה פרויקט בתחילת מאי ותוך שבעה עשר ימי עבודה היו כבר קירות ל-10 יחידות. אפשר לבנות הרבה יותר מהר ממה שאנחנו רגילים. 46 קיבוצים יכולים לבנות בנייה מודרנית ואנחנו לא? לגבי האיזונים, הצענו להפריד את הדיון בהם מתחילת הביצוע. דעתי האישית היא, שצריך בכלל לרדת מכל הנושא, אך זה לא הנושא כעת. אם הצעתנו תתקבל, אפשר להתחיל

בכתב כהצעת החלטה, לוועד הנהלה ולא קיבלתי תגובה. הטעם בהצעה הוא הפערים העצומים, הבלתי אפשריים, בין ההצעות, ביחס לעלות הפרוייקט. קבוצת החברים העריכה את העלות בכ-30 מיליון ש"ח, אבל בדיון שהתקיים פה עכשיו כבר נזרקו לחלל סכומים של 70-80 מיליון ש"ח ל-400 מ"מדים, בתוספת לא ידועה של פינוי תשתיות ושיקום. תהליך השיוך קובע מגרשים משותפים רבים, בהם דרושה הסכמת השכנים להקמת מ"מדים. תהליך בניית ההסכמות דורש זמן לא קצר. בנוסף, הצעת קבוצת החברים מתייחסת רק לפאן הבטחוני ולא כוללת את מרכיב האיזונים, מבדילה בין שכונות בקיבוץ, אשר להן צורך בטחוני זהה. בהצעת ועד הנהלה חסר מידע אודות האיזונים והיקף השתתפות הקיבוץ. בהסתייגויות אודי ורמי חסרים לי "האקסלים" (גליונות נתונים ממוחשבים), כלומר תוכנית תקציבית מסודרת, מן הסתם פרושה על פני כמה וכמה שנים, של כל מרכיבי העלות והמקורות. זה פרויקט קהילתי אדיר, עם סיכונים שיכולים להביא את יגור לקריסה, התכנון צריך להיות בראש שקט במחשבה צלולה.

אהוד ס"ט: הנושא שצריך להטריד אותנו עכשיו הוא **הביטחון האישי בזמן מלחמה**, אבל אודי דיבר רק על כסף.

עמדנו בתקופות קשות יותר - בזמן חירום לוקחים הלוואות. הייתי מצפה מאודי, רמי והנהלה שיענו על השאלה: כיצד אתם חיים, כאשר בזמן אזעקה חברים מבוגרים יושבים בבית חסרי אונים? כאשר המ"מ"ד הוא הפתרון הקלאסי המקובל על פיקוד העורף. במקום זה מתעסקים בכסף - **הביטחון האישי דרך החור של הגרוש**.

"מקורות ושימושים" זה דיון חשוב, אבל חשובה ממנו הראייה הכוללת של הבעיה. אנחנו, כמו המדינה, בזמן חירום לוקחים הלוואות, בצורה רצינית ואחראית ונותנים פתרון. תתארו לכם שהמדינה תגיד בשעת חירום, "אין לנו כסף". אתם המנהיגות, ואתם צריכים למצוא קודם כל **פתרון לבעיית הביטחון האישי של החברים**, של כל הדירות, ויפה שעה אחת קודם.

רמי פלג: אהוד כוכבי ציין שהמקורות הם לא רק הקהילה, אלא גם העסקים. כבר היום בתקציב הקהילה של 44 מיליון ש"ח, שני שלישים מהמקורות של תקציב הקהילה הם העסקים, שלהערכתי מזרימים לא רק מהרווחים אלא גם מהרזרבות. הקרנות שאמורות על פי "חוברת השינוי" לשלם עבור צרכים מיוחדים ריקות. כל קיבוץ שמכבד את עצמו, במיוחד כזה המגלגל מיליונים רבים, כמו יגור, מניח לעצמו כרית ביטחון. ליגור אין כרית כזאת. כספי החסכוניות המוצגים במאזנים שייכים לחברים. יגור חייבת שתהיה לה כרית ביטחון של מזומנים, מההון העצמי, לא של החברים, של עשרות מיליונים. קיבוצים שעשו שיוך חייבים קרנות לשדרוג תשתיות. זאת אחריות הקיבוץ. כבר היום חולבים את העסקים בצורה מוגזמת. אני שמח שיגור לא פשטה את הרגל בפרוייקטים הגדולים שאזכרו כאן, אבל אנחנו בתקופה שבה המדינה לא תעזור לבנקים לעזור לקיבוצים, אלא תאפשר לבנקים לשים יד על כל מה שאפשר, אם יגור לא תוכל לעמוד בהחזר ההלוואות. מה שאיפשר בעבר את ההתגייסות הגדולה של הקיבוץ לפרוייקטים האלו היה שכל המשכורות נכנסו לקיבוץ והוא יכול היה לתמרן עם זה, היום זה אחרת. מקורות ושימושים זה לא הכול, אבל זה הבסיס, ואם בבסיס יש פער, כל המהלך מסוכן. אני לא חבר יגור, אבל אני מבצע את החלטות הקהילה שנקבעות בוועד

ובהנהלה. אני מסכים שעדיף שממלאי תפקידים יהיו חברי המקום. אעשה ככל יכולתי שאנשים בעלי יכולות ורצון יכינו את עצמם ויקבלו את כל העידוד למילוי תפקידים ביגור, זו בהחלט אחת המטרות שלי בתפקיד, לקדם ולעודד את זה. חוזקה חשובה של יגור בכך שהוקמה פה, בשכל רב, מערכת פנסיה, ולפחות לזה לא צריך לדאוג. אין ספק שלו לא היו פנסיות לא היינו מגיעים לדבר על מ"מדים. לדובלה, איזונים יכולים להיות במודל סגור ובמודל לא סגור. לאהוד ס"ט, כשפרצה המלחמה היה לנו בדירה "חדר מוגן", שלא סיפק אותי, הלכתי לאבא שלי ולבנק, לקחתי הלוואה ובניתי מ"מ"ד. אני גר הרבה יותר קרוב לגבול מכס. אני לא מכיר קיבוץ שאמר, "המצב מסוכן, בואו נבנה מ"מדים לחברים על חשבון הקיבוץ, גם אם אין כסף". אני לא יודע איך מוציאים כסף בלי לדעת מאיפה זה ישולם, אלא אם כן מוכרים נכס, או מפנים משאבים משימושים אחרים. אני נגד זה שקודם נעשה ואחר כך נחשוב. לא הייתי רוצה להיות מעורב במהלך שיגורם ליגור לקרוס כלכלית.

אביהו קול: ברור שצריך לממן את החברים, ומהר. יהיו חברים שירצו רק חדר ממוגן, שעולה שליש ממ"מ"ד, ועדיף אם אפשר. מציע קודם להצביע על האיזונים ולראות אם הציבור תומך. לדעתי, הם קשורים לסוגיית השיוך בכללה ולא רק למ"מ"ד. בכל מקרה, נראה קודם אם הציבור מאפשר את זה בכלל, ואם כן, נראה אם להשתמש בזה לנושא המ"מ"דים או לא.

אבשלום שוחר: ביגור שידרגו את השכונות לאורך השנים, בלי להתחשב עם החברים, וטוב שכך. הצעת המזכירות קצת פורצת את הדפוס הזה בחיבור שבין פערי הדירוג והצורך ב"איזונים" לנושא המ"מ"דים. אולי אפשר ללשט את החיבור הזה יותר, אבל הוא נראה לי נכון. לכל חבר יהיה מ"מ"ד או גישה לכסף לבניית מ"מ"ד. חשובה פה המהירות. אני כן היסטרי נוכח האיומים הצבאיים עלינו. בכל מבנה צריך להיות חדרי ביטחון.

יפתח שחר: שוב שמעתי שיגור כעת מסווגת כקיבוץ מתחדש ולכן משלמת 5 מיליון ש"ח יותר מיסים למדינה. אני לא זוכר שהנתון הזה עלה בשיחות השינוי וכעת רוצה להבין, האם זה קשור להפרטה או לשיוך. רמי כתב ב"דף מידע וקשר" הסבר שיש צורך להקטין את המס הפרוגרסיבי, כי הוא "לא נכון ולא צודק". ואני חשבתי שמיסוי פרוגרסיבי דווקא כן צודק. אם אתם טוענים שהמעמסה הכלכלית של המ"מ"דים גדולה מדי, איך אפשר באותו זמן להציע להוריד את המיסוי על אלה שיש להם יותר. לא יכול להיות שהאמירה של הקהילה היא שמי שאין לו מ"מ"ד ידאג לעצמו. זאת קפיצה מהירה מדי למסקנות ללא התייחסות למימד החברתי. פיספסנו אותו בתהליך השיוך ומצפה לנו גיהנום. זה שהדיון כאן עוסק כולו בעלות, זה נכון. המצוקה חברתית ביגור לא פחות מסוכנת וקשה מהמצוקה הכלכלית, וצריך לקיים עליה דיון מכובד. בעניין אחר, דף הפייסבוק החדש של יגור, שמאפשר תקשורת חד כיוונית בלבד, מהממסד לחברים, אבל לא מהחברים לממסד, הוא אנטי שקיפות ולא דמוקרטי בעיני. מבקש לפתוח את דרכי התקשורת, כדי שחברים יוכלו לשאול והמוסדות יענו, כמו שהיה באתר הקודם.

גבי קרדוש: לדובלה, נא העלה את הצעתך ברשתות חברתיות, שים בתאי הדואר ועל לוח המודעות. הצעתך נכונה בעיני. אני

אודי קינן: שלחת לי מייל, שלא הבנתי שהוא הצעה להחלטה. אני מתחבר לדברים שלך, תהיה מנהלת והיא תבדוק, תלמד ותציע. איזה הצעה שתתקבל, נצטרך להביא את זה להחלטה הציבור בתקציב שנה הבאה. אני רק אומר, בואו ננקה את נושא האיזונים ונשתמש בו לממ"דים, ואם אפשר לבנות ממ"דים בזול נבנה יותר ממ"דים. אם הציבור ידחה את פרויקט האיזונים הכול יקרה יותר לאט. אני בעד להתקדם עם תקציב הממ"דים שאושר להשנה, אבל צריכה לקום המנהלת שתריץ את זה קדימה. לכן כל כך חשוב שתקבלו את ההצעה עם מרכיב האיזונים, העושה אותה פרקטית וצודקת יותר.

מדגיש: ממ"דים, הם לא רק לוותיקים, אלא גם למשפחות הצעירות ולבעלי הצרכים המיוחדים. הדיון הערב מכובד ומסודר. צריך להמשיך בו, אבל הוא חייב לכלול מצגות נתונים מסודרות וטובות. אי אפשר לזרוק נתונים של עשרות מליונים בעל פה בלי עזרים מקצועיים מתאימים. כדאי לדעת, שדה אליהו החליט לפני 7 חודשים על בנייה קהילתית של ממ"דים לכולם, 140 ממ"דים לכל מי שצריך, בעלות 35 מיליון ש"ח. קצת דומה למהלך הרחבת הדירות ביגור.

אהוד כוכבי: כתבנו בהצעה, בניית 205 ממ"דים בשלוש שנים תעלה ליגור 30 מיליון ש"ח. מדובר בהצעה ממשית.

דובלה ישורון: בעניין אחר, מלכיה נחרבת ונשרפת, אני חושב שיגור צריכה להציע להקים בשטח שאחרי בית הקברות "קיבוץ זמני" עד שיסתדרו.

שדרוג מוקד האינטרנט ביגור

שעדיין לא מאוכלסת, והתבצע תכנון גם לגבי פריסה בשכונת הבריכה, שעתידה להבנות בקרוב.

הזמן עשה את שלו, הביקוש לאינטרנט מהיר גדל באופן ניכר. לצורך השוואה - רוחב הקו הנכנס ליגור שעמד על 200 MG סימטרי ב-2015 מגיע היום ל-3GB וצפוי לגדול משמעותית בעתיד. כניסתן של טכנולוגיות חדשות כגון זום, טלוויזיה על גבי האינטרנט, טלפון IP, מעבר של יישומים רבים לענן, לצד מעבר לעבודה מרחוק, שהגיע לשיא בתקופת הקורונה, הפכו את שירותי האינטרנט לעורך המרכזי של שירותי התקשורת, כזה שאנחנו מתקשים מאוד בלעדיו.

החודש, כאמור, שודרג הציוד במוקד לאחר 9 שנים. המתגים מהדגמים הישנים הוחלפו בחדשים, הן בשל העובדה שהספקים הפסיקו לייצרם והן בשל הצורך בשדרוג, המאפשר אספקת אינטרנט ברוחב פס גבוה יותר בטווח הבינוני והארץ.

בפן הכלכלי עלות ההשקעה כ-130 אלף ש"ח, מחיר שנלקח בחשבון כחלק מעלות שירותי האינטרנט לעסקי יגור, למנהל הציבורי ולחברים. חלק משמעותי מהפעילות מופנה לעסקים ששוכרים ביגור ומניב רווח נאה.

שירותי האינטרנט ביגור ניתנים כחלק מסל השירותים של מערכות מידע יגור ובשם המסחרי Net&IT לצד סיוע משמעותי בתחום התשתיות הפיזיות של ענף התקשורת. אני גאה בכך, שכל צוות העובדים הוא על טהרת חברי יגור, חברים שעושים את עבודתם נאמנה ברמה מקצועית גבוהה לאחר שנים של ניסיון. זמני השירותים הם ללא הפסקה 24/7, כמו שמקובל בכל חברות התקשורת. אנחנו מלאי תקווה שהציבור יודע להעריך את המסירות, הנגישות והמחויבות למתן שירות איכותי ומהיר.

מוקד האינטרנט ביגור, הממוקם בסמוך למשרד הדואר, מספק לחברים, לעסקים ולמנהל הציבורי ביגור אינטרנט מהיר ואיכותי.

המוקד הוקם ב-2015 כחלק מפרוייקט של הנחת סיבים אופטיים המגיעים לכל בית ביגור. מעבר לבתי החברים, קווי הסיבים פרוסים מהרפת, בצד המזרחי של הקיבוץ, ועד לחוצות יגור בצידו המערבי. תשתיות חדשות הונחו בשכונות הבלוקונים,

ישיבות ועד ההנהלה

מתוך "דף מידע וקשר" (תמצית ערוכה)

הצפי הוא שזמן ההערכות לבנייה יהיה לפחות כשנה כיוון שאין איפיון סופי, ולפיכך אין עדיין תוכניות והיתרי בנייה.

היטל השבחה שכונת הבריכה

הוועדה המקומית של המועצה הוציאה למשתכנים בשכונה היטל השבחה, שיש לשלם למועצה. ההיטל נובע מהקלות שביקשנו לגבי אופן העמדת הבתים וכן תשלום נוסף על דירות, ששטחן עולה על 152 מ"ר. המועצה מחזירה ליגור 40% מההיטל הנגבה. עלתה הצעה להחזיר למשתכנים את החלק המוחזר ליגור. הוועד קיבל את הצעה.

נוהל קליטה

כפי שדווח בעבר, הוועד ביקש מאלון חגי להכין טיוטה להסכם קליטה, שיהווה בסיס לדיונים בוועד ולדיונים ציבוריים. הוועד ביקש מאלון להציג לו את ההתקדמות. סוכם שאלון יוזמן בהקדם עקב החשיבות של קידום נושא הקליטה.

הכרות למס איזון

מאז תחילת השנה, כאשר בוטלו למעשה ההכרות והוצאות מסוימות, ככאלו המקטינות את הסכום החייב במס איזון, הוועד קיבל ומקבל פניות מחברים, שקיבלו מענקים או שיש להם הוצאות מיוחדות הכלולות בתלושי השכר או שיש להם הוצאות מחייה מיוחדות, להכיר בהוצאות אלו לצורך החישוב במס האיזון. עד כה הוועד דחה את כל הבקשות. הוועד מבין את התיסכול, שיש למשלמי מס האיזון, ומכיר בצרכים המשתנים של המשפחות, אולם הוועד פעל בעבר להורדת תקרת מס האיזון וימשיך לפעול כך גם בעתיד. סוכם כי הנושא יעלה להמשך התייחסות וטיפול לקראת אישור תקציב 2025.

ישיבה מס 10.24

"בית האופנוע"

הסתיימה ההרשמה הראשונית לבית האופנוע. נרשמו 36 חברים. סוכם להכין מתווה לניהול הפרוייקט ולאשרו בוועד ההנהלה.

תזרים יגור

יוסי בקר הציג את תזרים המזומנים של יגור. עולה כי למלחמה אין השפעה מהותית תזרימית על יגור בשלב זה. חוב יגור הצטמצם מעט, בעיקר משום שטרם נלקחו הלוואות בשנת 2024. בתאגיד "יגור חקלאות ועסקים" יש כרגע תזרים שלילי, הנובע מכך שמלאי הכותנה טרם נמכר. המכירה היא על ידי מועצת מגדלי הכותנה ונקווה שתבצע בחודשים הקרובים.

ישיבה מס 11.24

"בית האופנוע"

אודי הציג את המתווה של ההתקדמות. הפרוייקט ינוהל על ידי מנהלת שתוקם לצורך כך. בשטח יש כבר תשתיות של המגרש לבנייה, כך שצפויות עלויות תשתית נמוכות ביחס לפרוייקטים קודמים. בכל מקרה, דיירים שנכנסו למועמדות או חברות לאחר 2018 יישאו בעלויות התשתיות. הבנייה תהיה על חשבון הדיירים. סה"כ סכום לתשתיות הוא עד מיליון ש"ח לבניין או 2 מיליון ש"ח לשני הבניינים. עקב ריבוי הנרשמים, במידה ויהיו מספיק דיירים לשני בניינים (כל אחד עם 8 דירות) יוקמו שני בניינים ביחד. הדיירים יעברו כמובן היתכנות כלכלית, אשר תבדוק את יכולתם לשאת בעלויות הבנייה וכן בעלות השיוך של הקרקע בעתיד. משפחות שיירשמו לפרוייקט ידרשו לחתום על הסכם בנייה וכן על סימון המגרש כמגרש לצורך השיוך.

אקארי בארי סמיט
אזכא פמלפחה
אפואדא פנכד, אלו יוסף
פן אגא אקאסי

אאיגן שדה אמר קאז
אזכא פמלפחה
אנישאאי אלוין אקטר

דיווח על השיוך

נופר אדר פרויקטור השיוך

מועד הצגת הרשימה שלנו. משפחה שתחשוב, שהוותק שלה אינו נכון, תוכל לערער עליו בפני צוות משנה של צוות שיוך. כל תהליך סימון הדירות על הנגזרות השונות מנהל בצוות שיוך דירות! זאת בהתאם להחלטה על סימון הדירות.

כל השגה או ערעור בנושאים הקשורים לבחירה וסימון דירה יידונו רק בצוות השיוך ולא בהנהלת קהילה ו/או ועד ההנהלה. לקראת פרסום הרשימות נפרסם לחברות ולחברים את כל הפרטים.

מעברי דירות - המטרה המרכזית שלנו היא סימון דירות לשיוך ולנושא זה אנחנו נותנים עדיפות גבוהה על כל נושא אחר.

בתקופה האחרונה אנחנו חוזרים ומקבלים פניות שונות לשיפור תנאי המגורים. אנחנו רוצים להבהיר, שבשלב זה נעסוק בנושאים אלו רק במקרים דחופים, כגון בעיות בריאות קשות, בעיות משפחתיות ועוד. אין לנו כרגע דירות זמינות ואין לנו פתרונות לקשיים ומצוקות אחרים. אני מזכיר גם, שכל מי שמקבל מאתנו היום דירה, חותם על הסכם, כולל ערבות לפינוי הדירה במועד שבו הדירה תיועד או תסומן לשיוך. בהתאם להסדר הסימון ישנם גם מקרים בהם חברות וחברים נדרשים לשלם בגין שכר דירה. אנחנו מבינים שיש ביגור קושי עם עם בסעיף זה, אולם לא נצליח לממש את שיוך הדירות מבלי להתאים את "חוקי המשחק" למציאות זו.

בתקופה האחרונה עשתה רמ"י שיפור קטן בתנאי התשלום של החברים הוותיקים. עד היום החברים הוותיקים, שביקשו לדחות את תשלום דמי ההיוון, היו משלמים לרמ"י סכום בגובה 3.75% מהעסקה בתוספת המע"מ על כל העסקה (מלוא 33% כפי שמשלמים הצעירים). מהיום, חברים שבמועד השיוך יהיו בני 55 ומעלה יוכלו לשלם את הסכום של 3.75% ומע"מ רק על אותו סכום. דבר שיקל על יכולת התשלום של חברים אלו.

בשבועות האחרונים ערכנו עוד סבב של חתימה על הסכמי סימון. עד היום חתמו ביגור כ-150 משפחות על הסכמים אלו. בשלב זה אנחנו מתכננים יום חתימות נוסף ב-10.7.

לצערנו, עדיין לא הצלחנו לחלק לכם את גרסה 2 של תכנון המגרשים. בשלב זה יש לנו תקלה במדידות של השטח ועד שלא נהיה משוכנעים שכל התקלות תוקנו לא נחלק את גרסה 2. יחד עם זה, לא נקיים גם עוד יום חתימות לפני שתקבלו את התשריטים המתוקנים.

במקביל, אנחנו מתחילים לקדם את סימון הדירות למשפחות שעדיין לא סימנו להן דירה. בשלב הזה אנחנו מקדמים שתי קבוצות:

קבוצה 2 קבוצה זו מוגדרת בהסדר הסימון - חברים ותיקים המתגוררים במגרש בו סומנה דירת קבע לחבר חדש (מי שהתקבל לחברות לאחר 27.3.2007) ואשר מעוניין לסמן דירה במגרש המיועד לחברים ותיקים. בקבוצה זו יש כ-30 משפחות שאנחנו צריכים למצוא להן פתרון, שיאפשר להן לשייך דירה בהתאם לתנאי התשלום של חברות וחברים ותיקים. החל מהשבוע הבא ניפגש עם מרבית המשפחות, ולאחר שנעשה מיפוי של צרכים ורצונות, נחפש לכל משפחה את הפתרון המתאים לה.

קבוצה 3 קבוצה זו מוגדרת בהסדר הסימון - בתי אב של חברי קיבוץ, שלא הוגדרו עבורם מגורי קבע, או במילים אחרות קבוצה זו היא הקבוצה של כל החברים שהיו ביגור במועד הזיקה (11.11.2022) וגרים בדירות מעבר. בשבועות הקרובים נציג לקבוצה זו את רשימת החברים ואת הוותק לסימון דירה של כל משפחה. כל משפחה מוזמנת (לא באופן אישי) לבדוק את הרשימה, לוודא שלא שכחנו אותה ושהוותק שלה נכון. מנגנון הוותק הוא המנגנון למעבר דירות כפי שהוגדר בהחלטות הקיבוץ. כמה דגשים: הוותק לסימון דירות ממשיך להיספר עד

תמונת השער:

עמית ימין וניצן ובר עשו קניות לבית הילדים ג', והחליטו על המקום לצ'פר את החיילים, בשם הילדים.

כוח של כ-90 חיילים וחיילות של "אגוז" התארחו ביגור לשבוע "מסכם צוות", לסיכום מסלול שנה ושלושה חדשים, שכלל גם לחימה בעזה, ועכשיו מסכמים את ההכשרה לקראת מסדר הסיום, ומיד לאחריו כניסה לרפית.

האימון ביגור כלל בעיקר תרגול ו"אימון סבך" בשטח. מסדר הסיום במוחרקה. הלינה לא ביגור אלא "בשטח". נעזרו בחדר האוכל לארוחות ובכניין האולפן למנהלות, וקיבלו שירותים קטנים נוספים, כולל עוגות שנאפו בשמחה על ידי חברות ביגור.

תום ורדי חייל בפלוגה וכך נוצר הקשר.

תוספות הבהרות להצעת דב ישורון "מבצע ממ"דים" ביגור

גבי קרוז

ד. שיתוף/גיוס שכבות הקהילה השונות במאמצים לקידום הפרוייקט. להלן מספר דוגמאות אפשריות למחשבה:

- השארת מס איזון על 15% למספר שנים נוספות.
- פנייה לגימלאים בבקשה למסות את כספי הביטוח הלאומי למספר שנים, כפי שעשינו זאת כקהילה בעת המעבר לשינוי.
- צימצום סיבסוד החינוך ל-60%.
- הקדשת הכנסות תחנת הדלק של יגור ו/או מקור אחר (כפי שנעשה בזמנו בפרוייקט הפנסיה לגמלאי יגור) למימון פרויקט הממ"דים.
- ועוד כיו"ב.

יש לציין עוד כי ביגור יש שכונות לא מעטות, שבהן כבר נבנו ממ"דים, או שהן בתהליכי בנייה, וטוב שכך. וכמו כן חשוב למצוא את הדרך לאפשר לאותן משפחות שירצו לקדם בניית ממ"ד בדירתן, שאכן יוכלו לעשות זאת בתאום ובקבלת האישורים הנדרשים ממנהלת הפרוייקט והפרוייקטור שיבחרו ביגור, ובהתאם לנוהלים הנדרשים. ההוצאה תוחזר להם על פי החלטות הקיבוץ בהתאם למיקומן ולהתקדמות פרויקט הממ"דים בקיבוץ.

לסיכום, כפי שכתב צוות החברים בהצעתנו: "...שיגור תדע להתעלות לגודל חומרת המצב, ותנקוט בצעדים הדרושים".

חשוב כי הפרוייקט יהיה פרוייקט קהילתי ויתפרס לאורך מספר שנים.

דב ישורון מדגיש בהצעתו את הסיכונים ואת המורכבות של "מבצע הממ"דים" יחד עם אפשרויות שונות. בין היתר, בהצעתו של דב ישורון: "יגור תבחר מינהלת פרוייקט ופרוייקטור "מבצע" הממ"דים. על המינהלת להביא עד 31.12.2024 חלופות להחלטת הציבור, המבוססות על תוכנית סדורה לבניית ממ"דים לכל שכונות הקיבוץ או לחלקן, כולל עלות מוערכת ותוכנית מימון".

ועוד מוסיף דב ישורון בהצעתו: "תהליך השיוך קובע מגרשים משותפים רבים, שבהם להקמת ממ"דים נדרשת הסכמת כל השכנים. תהליך בניית ההסכמות דורש זמן לא קצר.

לאחר "השבת השחורה" ב-7.10.24 ומלחמת "חרבות ברזל", להערכתי, חשוב להדגיש 4 עיקרים:

- מיגון כל דירות הקבע המיועדות לשיוך בכל שכונות יגור בהקדם, באמצעות ממ"דים על חשבון הקהילה.
- כתוצאה מכך יבוטל מהלך "האיזון" של השוואת ערך דירות החברים לכדי "הערך הממוצע" של הדירות בקיבוץ, ו/או כל דרך התחשבות אחרת. זאת כדי למנוע מאבקי כוח בין קבוצות אינטרסים שונות.
- רעידות אדמה: סיכון קיים לאורך שנים, חשוב לכלול אותו במידת האפשר בתיכנון הממ"דים.

מקרה חירום. המפתח נמצא על מכסה הקופסא. בבקשה לא לפתוח לצורך בדיקה. אלו המקומות שהותקנו המכשירים: נועם צוק, ניר קינן, עופר גונן, משרד רכב, הנה"ח, מעבדה יעקב זך, יהודה חי - על המקלט, חביבה קול, ארז אבני, קובי סער, שי רום, בית הכנסת, מיכל שמיר - מול הבית. מציע לכל אחת ואחד לזכור את המיקום של הדפיברילטור הקרוב אליו לשע"ח.

תרגיל - ביום ראשון נערך "תרגיל שלחני" של מכלול יגור בחירום. בתרגיל, כל מכלול הציג מה לדעתו התרחיש הרלוונטי, אם ייפול טיל ביגור, בתקווה שלא. את כל המידע נעבד ונלמד. בהמשך - יהיה תרגיל מועמד בשטח, תוך יישום הלקחים שעלו. שלב רחוק יותר, יהיה תרגיל בשיתוף המועצה ורשויות החירום באזור. כמוכן שנערך ונודיע מראש. יש זמן.

בימים אלו יושב צוות מורחב: רוני טנא, רותם פטישי, דורית קינן, רני טנא, אילנה שטנגל, רמי פלג, דליה שוחר, מיכל שמיר ואיל שריג ללמוד את הכתוב ב"חוברת השינוי" ולהמליץ מה להשאיר ומה לשנות. בסיום העבודה של הצוות, המידע יעבור לוועד ההנהלה בדרכו לאסיפה.

מרפאה

עם בוא הקיץ, גם צוות המרפאה ייצא לחופשה. בבקשה, כולנו ננהג בסבלנות וסובלנות במידה ולא יהיה מענה מיידי, או התור לאחיות יהיה קצת ארוך יותר.

צחי

דפיברילטור - החודש סער גרעין ואני התקנו 13 מכשירי דפיברילטור בכיסוי רחב ביגור (במימון חלקי של המועצה והשאר יגור). הדפיברילטורים נמצאים בחוף ונגישים לכל

רוקדים, שותים וזוכרים

בליל שישי האחרון התקיימה מסיבה מיוחדת לזכרו של אסיף לוגר ז"ל. המסיבה, שנערכה בגן החורשה, אורגנה על ידי חבריו ביגור בעזרת חברי הקומונה שלו משנת השירות בנירים. יגור תרמה את המקום ופריטים נוספים לאירוע. מערכות ההגברה, שירותי הדי גיי והפעלת הבר נתרמו כולם בהתנדבות. ההיענות וההתגובה למסיבה היו נלהבות. מאות צעירים השתתפו באירוע וחגגו עד השעות הקטנות של הלילה, בשמחה, בהתרגשות ובכאב. כל ההכנסות מהאירוע (דמי כניסה) יעמדו לרשות העמותה המוקמת בימים אלו על ידי הוריו של אסיף לזכרו.

תום בירמן: חברים של אסיף מיגור, בשיתוף פעולה עם אנשי הקומונה שלו, התגייסו לקיים מסיבה לזכרו. שבועות לפני המסיבה עבדנו בטירוף. כולנו, כל החברים של אסיף משרתים בצבא ולקחנו את ההכנה בקטע של תכנון מבצע צבאי, והיה באמת רצון מטורף שהמסיבה תצא לפועל. הקשר בינינו היה באמצעות שיחות ווטסאפ. קבענו תאריכים, עשינו תיאומים בכל מה שנחוץ, ואם מישהו היה עסוק בצבא, אחרים חיפו וגיבו אותו. בצורה זו עבדנו בקצב גובר והולך עד יום המסיבה. לגבי המסיבה עצמה, מעולם לא נהניתי ככה. היה כל כך כיף. באופן אישי חוויתי רגעים של צמרמורת והתרגשות. חיוכים היו על פניהם של כל המשתתפים, החברים, האומנים, הצלם, הברמנים. מבחינת מספר המשתתפים אפשר לומר שהאירוע "התפוצץ". הידיעה עליו התפרסה בכל רחבי המדינה והגיעה רחוק מאוד, עד הערבה, כשחבר שלי משם הפיץ את הידיעה לכל חבריו ומכריו. המטרה הייתה שאנשים יגיעו מכל הארץ, במיוחד בשביל אסיף, וזה קרה. הרגשתי ש"כל עוד זוכרים אותי אני חיי" - זה, זה.

הוזמנו 350 אנשים והגיעו קצת יותר. ההפקה כמעט כולה עבדה בהתנדבות, וזה צמצם את ההוצאות. כל הרווחים מוקדשים לפינת הנצחה לאסיף בתיאום מלא עם ההורים שלו. לאור ההצלחה כבר שאלו אותנו על המסיבה הבאה. כרגע נשאר את השאלה הזו פתוחה.

אנחנו רוצים להודות מקרב לב לכל אלו שארגנו, התנדבו, תרמו ודחפו על מנת שהמסיבה לזכרו של אסיף תצא לפועל. מי שהכיר את אסיף יודע היטב, שמסיבה שכזו היא דרך נפלאה להנציח את זכרו. חברים רבים וטובים של אסיף זרעו את זרעי רעיון המסיבה כבר לפני מספר חודשים והנה, הזרעים נבטו והרעיון הפך להפקה נהדרת מלאה מוזיקה, שמחה וזיכרונות.

הותרתם אותנו נרגשים ומודים מעומק ליבנו.

עדי ועידן לוגר

תחנה בדרך ארוכה

לפני שבועיים נעצרה ביגור שיירה של 120 רכבים, שיצאה מעמיעד בצפון ונסעה לכרמי גת, היכן שנמצאים מפוני קיבוץ ניר עוז. מטרת השיירה היתה לחבק את החטופים ומשפחותיהם ולתמוך בעסקה להחזרתם הביתה. בימים אחרים היינו אומרים, שמגרש החניה "לבש חגי", בזכות ההפקה המרשימה, שכללה "פרישה" מלאה של מקומות ישיבה, שולחנות, מים וכיבוד לנהגים ולנהגות, ומשאית במה עם הגברה מתאימה לעצרת גדולה. בלטו בהשתתפותם תלמידי "כרמל זבולון" עם צוות המורים וחברי יגור, שעזרו בארגון ובהכוונת הרכבים. בין הדברים המרגשים שנאמרו, מובאים כאן הדברים של אילת סוויצקי.

אני אילת סוויצקי, אחותו של רועי פופלוול, שנרצח בשבעה באוקטובר, בתה של חנה פרי, שנחטפה ושחררה בפעימה הראשונה ואחותו של נדב פופלוול, שנחטף בחיים ונרצח בשבי.

כשאני חושבת על כל ההזדמנויות שהוחמצו ועל החטופים שהיו בחיים ואינם עוד, הלב שלי נשבר. אפשר היה להציל את אחי. אפשר היה להחזיר את כולם הביתה, אבל שמונה חודשים לתוך המלחמה אנחנו עדיין לא רואים את הסוף. אימא שלי שרדה 49 ימים במנהרות, איבדה שני בנים ולא זכתה לקבור אפילו אחד מהם. רועי נרצח, כשעוד הייתה בשבי, וגופתו של נדב מוחזקת על ידי החמאס בעזה.

אני לא רוצה שאף אחד יעמוד בנעליי. אני לא רוצה שנאבד עוד חטופים בגלל שפספסנו עוד הזדמנות. אתמול, כשצפינו בתמונות של נועה, אנדריי, אלמוג ושלומי חוזרים, לא יכולנו שלא לדמוע משמחה. מה שייחלנו לו כל כך התגשם לנו עינינו, ושחרורם במבצע הצבאי ההירואי מילא את הלב של כולנו גאווה והקלה, ויחד עם זאת, בעודנו יושבים שבעה על נדב, ידענו שאנחנו לעולם לא נזכה לתמונת האלה. עבורנו הזמן אזל.

אני רוצה להודות לכוחות הביטחון, שפעלו בגבורה תוך סיכון חייהם, כדי להשיב את ארבעת החטופים הביתה, ומבקשת לשלוח תנחומים עמוקים למשפחתו של פקד ארון זמורה שנפל בעת פעולת החילוץ.

אני גם מבקשת להזכיר ש-120 חטופים עדיין מוחזקים בעזה, והדרך להשיב את כולם הביתה היא עסקה עכשיו. הניצחון האמיתי יגיע רק כשכולם ישובו, החטופים החיים לשיקום והנרצחים לקבורה. הזמן פועל לרעתנו, אין לנו רגע לבזבז. על כולנו לתמוך בעסקת נתניהו, ולהחזיר את יקירינו הביתה.

ואני, אשר בחרתי בשנים האחרונות לעבוד בלב ליבו של מטרופולין ענק ומרכזי, מתגעגעת יום יום לדופק החיים הזה, אשר אפשר שמי שלא חווה אותו, לעולם לא יבין זאת, וככל שאהיה מסורה לעבודה אותה אני עושה, אני מסתובבת בקרב האנשים עמם אני נפגשת בתחושה של "אני חיה ביניכם כמו צמח ברי". ולא פעם אני רוצה לשים על חולצתי תג ובו כתוב: "כן אני קיבוצניקית", כן גדלתי בלינה משותפת ולא סבלתי מכך, כי הרבה יותר נורא היה לישון בחדר ההורים, שהיה צריך לרגלי ההר, אשר תנים מיללים הגיעו עד לדלת הרשת, המפרידה בין החוץ לפני החדר הקטן והצנוע. וכן, הורי היו צריכים לצאת לשיבות הרות גורל על חיי הקיבוץ, ולכן היה טוב יותר לישון בין חברי לכיתה, שעד היום הם בעצם כמעט כמו אחים בשבילי.

ולעיתים, במהלך עבודתי אני מלאת תמיהה אל מול מערכות יחסים בהם אני נתקלת, ואני שומעת "שפת דיבור רגשי" בה איני מורגלת, לנוכח העמדת "האני" במרכז, כי אני גדלתי בתוך קולקטיב גדול, וחונכתי על ידי הורי לראות את טובת הכלל: החברה, הקהילה, ועדיין אני מאמינה בכל כוחי ברעיון, בתפיסת העולם, באמונה, שזאת דרך החיים הנכונה ביותר עלי אדמות. גם אם היא משתנה ומתאימה עצמה לחיים החדשים, עדיין הערכים הבסיסיים של יחד קהילתי, ערבות הדדית, חינוך משותף ותרבות, דאגה לאחר, לחלש ולנזקק, קהילה רב דורית, המחנכת לפשטות וענווה - נמצאים בבסיסה.

ובחג זה נעלה על ראש שמחתנו את החטופים ואת היישובים והקיבוצים העשנים ואת כאבם העמוק על אובדן חיים ונקווה כל כך, שימצא בהם הכוח לשוב ולשקם את חייהם ולבנות מחדש את שנהרס ביום אחד ארוך.

לו יהי וגם מנהיגנו הזחוחים כל כך, אלו היושבים במגדלי השן "ידבקו" ולו במעט מאותם אנשי עמל ויזע, מאותה רעות, פשטות ומחויבות אנושית זה לזו.

אין כמו חג הביכורים כדי לבטא את הווית החיים הקיבוצית, ומכל שמות החג אני, כמובן, מבכרת שם זה, שיש בו ביטוי לחיינו החקלאים, לעמל יומנו.

השנים שעברו לא היטיבו עם הקיבוצים, נקשרו אמירות המציגות אותנו כאלטיסטים, שמאלנים, מסתגרים. בוודאי שהיו לכך מטרות פוליטיות ברורות, כמעט ונשכחו מעשים של בראשית: כיבוש האדמה, ישיבה בגבולות המדינה, חיים בצניעות, ניסיון לבנות חברה אחרת, שיש בה שוויוניות, אדם המחובר לאדמה, הקם בוקר בוקר לחרוש ולזרוע.

השנה אותה אנו עוברים במדינה, החזירה את הקיבוצים לקדמת הבמה, לא אצל כולם, אבל את המחיר הכבד ביותר משלמים אותם ישובים (קיבוצים ומושבים), הנמצאים על קווי הגבול הדרומי והצפוני, והנה בשדותיהם נזרעו מוות והרס וכאב נורא יום יומי, ולמרות כל זאת, אפשר לראות מהי דרכם - "יצירה קיבוצית", שאין לה אח ורע בעולם כולו, מהי קהילה שיתופית ומהי כוחה ולא רק בימים של כאב, גם בימים של חול ושגרה. כיצד נוצרת אינטימיות רב דורית, כיצד משלבים ידיים, כיצד חוגגים חגים יחדיו ובוכים יחדיו, וחוטים סמויים של קשר עמוק נטוים בין חברי הקהילה.

בחג זה אני מרבה לשמוע תוכניות ברדיו, בהן מראיינים קיבוצניקים, שעזבו כבר את הקיבוץ, אך עדיין בתוכם פועם קשר עמוק למקום ילדותם, וכשהמראיין שואל מהי הסיבה לכך ש"קיבוצניק נשאר תמיד קיבוצניק" גם אם הרחיק לכת? אומרים כולם, שמהו בילדות, בחינוך הכמעט סגפני לחיי עבודה, חיבור לטבע, חיים יחדיו בבתי הילדים, העמדת החינוך כערך מרכזי, גם אם קשה וכמעט אין מה לאכול, תרבות משותפת - יחודית, היונקת מהווי החיים, אך אינה מוותרת על שום חג ושום התכנסות קהילתית, מסירות וצניעות - הן אלו שמניעים אותם כל חייהם, וכן, גם החשש "ממה יגידו בחדר האוכל", שהיווה תקופות ארוכות את מדורת השבט החברתית, מלווה אותם בכל אשר יבחרו לעשות.

התכנסנו צוות מקסים ושופע רוח חיים, מה עושים השנה ואיך? כמו בחגים הקודמים הבנו שיש צורך בחשיבה אחרת משהכרנו, אחרת משיכולנו לדמיין לא פשוט לעשות חג, לא פשוט להיתכנס לכדי עשייה של חגיגה. ובכל זאת, מרימים ראש, חושבים על קהילה - משפחות, ילדים, מבוגרים ואיזה חיבור נדרש כדי לשמר את החוסן הנפשי בימים מורכבים אלו? בערב החג קיימנו טקס, ששמר על המסורת ועל רוח החג היגורית, ובתוכו שזרנו את הכאב והתקווה בצורות שונות: נגיעות של צהוב, יונים, עפיפונים, תוכן ומקצב. חני רשף ובנה איטן הנחו יחד את הטקס. בתהלוכה השתתפו ענפי החקלאות של הקיבוץ, כאשר הגד"ש חתם את התהלוכה בעוצמת הטרקטורים עם דגל צהוב מתנופף יחד עם דגל ישראל. בסיום הטקס המשכנו ל"עייגול", שם היה הפנינג תחנות שמח ונחמד עם "בית קפה" במועדון, בו התכבדנו בעוגות מעשה ידיהם של מדריכי בתי הילדים, ומעשה ידיה של אליסון, ששידרגה בקאפקייקס פרחים משובח. שולחן ערוך עם קינוחים שנעשו ע"י הקהילה באהבה, בתקווה ובציפייה שכולם ישובו הביתה. לתהלוכה הצטרף "ענף התקווה", שנשא עגלה ועליה עץ זית עם סרטים צהובים ושחרור של יונים לבנות, ענף בו כולנו שותפים ומייחלים לימים יפים וטובים יותר.

תודות:

לצוות שאיתי - קרן אוחנה, מורן בצר לויתן, ערבה אליאס שנקר, נירית מלכין, דנה אמזלג, אורי זמיר, נעמה קוטליאר, איריס כרמי. תודה לשלומי חנוכה ואורנית יחזקאלי אגמון, לניר קורן - תאורה, לצוות חדר האוכל, לצוות בניין שעוזר לנו בכל פנייה, לדותן רוזיאו על הקמת הבמה, לזמרים ולזמרות, לקרן טנא וללהקת הנשים המרגשת כבכל שנה, לנירית למדן על ריקוד התינוקות המיוחד, לליסה רום ושי רודן, לנשות האגרטה. תודה לכם קהילה יקרה.

עינב רוזיאו

ברכת חג אודי קיין

חברי יגור, אורחים יקרים,

אנו מציינים היום את חג שבועות.

36 שבועות של ציפייה, המתנה ותקווה לאיחוד וחזרה של המשפחות, הבנים והבנות אשר לא איתנו כעת, ליבנו איתם.

כבכל שבועות, אנו מברכים על הביכורים ועל התוצרת אשר אנו מצמיחים ומייצרים.

בראש ובראשונה על הילדים אשר נולדו השנה והצטרפו לקהילה. הם המאפשרים לנו את המשך מעגל החיים.

בהמשך, אנו מברכים גם על תוצרת מעשה ידנו.

גידולי השדה שאנו גאים בהם: התירס המתוק, העגבניות האדומות והעסיסיות, החסה הירוקה והאווירית, הבצל המשובח והאבוקדו שהחל להניב. הרפת המניבה כמויות שיא ואשר נוספה לה עוד סככה השנה. המשתלה פורחת ומשגשגת, פארק הבאלגן ומשק החי אשר משמחים את ילדי האזור. גם התעשייה: לגין וטובופלסט זוכים לעדנה.

היום, יותר מתמיד, ברורים החשיבות והצורך של המשק הישראלי לייצר מזון בעצמו וגם לדעת לארוז אותו.

אנחנו נמצאים בנקודה זו בזכות שנים רבות של השקעה ופיתוח המשק.

מאחל לנו המשך צמיחה למרגלות הכרמל הרבה שנים קדימה.

מבקש להודות לצוות התרבות ולכל מי שתרים לערב זה.

מאחל לכולנו חג שבועות עם הרבה בשורות טובות.

חג שבועות, הנה אנחנו שוב כאן, שוב בלבן, נאחזים במעגל החיים, בעונות השנה, בתנועה הבלתי פוסקת של הטבע - כמה נחמה יש בה, בתנועה הזו שחוזרת על עצמה ומאפשרת משהו מוכר להיאחז בו אל מול כל האובדנים שידענו בדרך.

חג שבועות, החג האחרון בשרשרת החגים, וסוף הוא תמיד גם התחלה והזדמנות לאסוף, לראות את היש, את ההישג, את התוצרת, להאסף יחד, להזדקף, להרים יחד מבט אל מקום שנקרא לו תקווה. ועכשיו הזמן לגאווה מקומית / העשייה אצלנו היא על-זמנית, נתרשם מענפי המשק ומהעוסקים במלאכה / יש לא מעט חידושים אז - נתחיל בתהלוכה!

ענף הנוי - קיבוץ ירוק זה לא מובן מאליו / צריך להשקיע ולכופף את הגב. להילחם בעשבים בלי ריסוסים, להוריד ענפים, להפוך אזורים יבשים לפורחים. מודים לכם על העבודה הקשה / תרימו כפיים לצוות הנוי בבקשה.

פינת חי - בשקט בשקט כבר עשרות שנים / היא מזמינה להנאה גם גדולים גם קטנים. תודה לכל העושים במלאכה / אנחנו נמשיך להגיע בשמחה. אז בלי להתמהמה יותר מדי / הריעו לביכורי פינת החי.

ענף התקווה - ענף חדש שהצטרף לחיינו ונכנס השנה לתהלוכה הוא ענף התקווה. זהו ענף שמצאנו את עצמנו עובדים בו בחודשים האחרונים קשה מאי פעם. הכשרנו כלים בכוחות שלא ידענו כי יש בנו כדי לטפח, לשמר ולהפריח אותה. תעלה ותבוא התקווה שזורה בינות ענפי עץ הזית. ואנחנו נמשיך לחצוב ולחלום, לשיר ולכתוב, לקרוא מילים מפעם ולתת ידיים, לשמור על המסורת ולאפות עוגה, לפגוש חבר ולחבק את הילדה, לשתול פרח ולמחות בצומת, להתבונן בשמש הזורחת ושוקעת, להישען על מעגל החיים ועונות השנה ועל היכולת להתחיל. כמעט.

מחדש. (ברגע הזה בטקס, שוחררו יונים לתקווה, לשלום, לשחרור החטופים. ג.ר.)

ביכורי תינוקות - ועכשיו הביכורים הכי מרגשים / כי ילדים יד ביד עם התקווה הולכים. על השפתיים חיוכים בעיניים דמעות / התרגשות גאוה וציפייה לבאות. טפו חמסה לא סופרים / תביאו עשרה תביאו עשרים / כי ילדים זו שמחה ובתינו הומים. (חלוקת שי "אגרלט" לבעלות ובעלי השמחה).

רפת - בקצה הקיבוץ, אבל קרוב ללב / יום ולילה הצוות חולב. מגדל ומטפח עדר גדול / מאכיל מנקה - חושב על הכול. כל פרה - אחת מהנבחרת / אז קולולו לצוות שעושה עבודה נהדרת / לא היינו מחליפים את הרפת באחרת.

לגין - כשהתותחים רועמים מנות הקרב נפתחות / וקווי הייצור פועלים שעות נוספות. לספק תירס, טונה ומלפפון / לצנחן ברפיח ולתותחן בגבול הצפון. מפח פלסטיק או אלומיניום / שפורפרות או פחיות. קבלו את צוות "לגין" במחיאות כפיים סוערות.

באלגן - כשיש קצת בלגן בדרום או בצפון / אצלם נפתח הלב דבר ראשון. ואז בצורה מסודרת / השערים נפתחים והרכבת דוהרת. קבלו את פארק השעשועים השובב, הבאלגן! / שממנו עוד אף ילד לא יצא מאוכזב, שמארח עד יעבור זעם את ילדי המופנים / ולכל שאר זאטוטי המדינה / עושה שמח כבר שנים.

משתלה - כשמשתלות העוטר נקלעו למציאות מרה / אחותם היגורית התייצבה לעזרה! עציצים ושתילים מכל סוג וזן / נארזו, נשלחו ונוספו למגוון. ובמקום להתייבש בחממות נטושות / הגיעו הצמחים היישר ללקוחות. יעברו מולנו בגאוה גדולה / ביכורי אימפריית המשתלה.

חממת חסות - פה אצלנו קרוב ממש / בחממות ערוכים לעידן החדש. חקלאות מתקדמת, הגבולות בשמיים / החסה צומחת על מצע של מים. ולא רק חסה - אורזים גם מגוון ירקות / לתוצרת בהחלט שווה לחכות. לא עוד מסתמכים על ירק בודד / קבלו בקריאות את הצוות של עודד.

גד"ש - שנים של הצלחה וצוות מיומן / מביאים תוצאות ומשתפרים עם הזמן. חורשים, זורעים, משקים וקוטפים / סחורה משובחת ויבולים יפים. כשאתם בשטח, אין בנו חשש / קבלו במחיאות כפיים את אימפריית הגד"ש.

דברי סיכום - דויד גרוסמן כתב:

"ואפשר לראות את התקווה כמין עוגן, שנזרק מתוך קיום חנוק ונואש לעבר עתיד טוב וחופשי יותר. לעבר מציאות שעדיין איננה קיימת, שרובה עשוי ממשאלות לב. מדמיון. זה מעשה אופטימי: היכולת להשליך את העוגן הדמיוני אל מעבר לנסיבות מעידה על כך שבנפשו של האדם המעז לקוות, יש עדיין מקום אחד שהוא חופשי. מקום שאיש לא הצליח לדכא".

נאחל לעצמנו את החופש ואת היכולת לדמיין, להשליך ולנטוע בקרקע את עוגני התקווה שלנו. חג שמח!

יושבים על הסוס ומרגישים על הגובה

שיחה עם חלק מקבוצת הרוכבים של יגור על טיולים, רכיבה ובכלל רוחלה סגל

ישבו הרוכבים וחבריהם, וכשהוא נכנס וראה את כולם הוא מאוד התרגש. מקרה אחר התרחש כמה שנים אחרי שדב נפטר: צופר בא לבקר בפנינת החי. כדרכו עבר בניחותא בין הכלובים, הסתכל, בדק, ליטף והמשיך. ראתה אותו יהודית, עולה חדשה מהונגריה, שעבדה בפנינת החי והייתה מודעת למכת הגניבות, שהיו באותה תקופה, ושאלה אותו "סליחה אתה מהפש פה משהו?" צופר המופתע הביט בדוברת ואחר כך חייך ואמר "הוי כמה שנים שלא שמעתי פה עברית במבטא הונגרי... אני ממש מתגעגע".

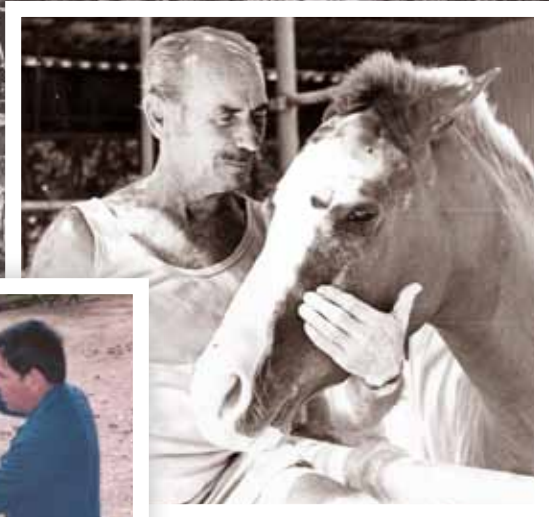
באופן טבעי את חברי הקבוצה היה קשה לאסוף ביחד, לכן בשיחה שהייתה בביתו של אליעזר, השתתפו רק... צופר קריב, אליעזר פונדיק וגבי קרדוש. פה ההזדמנות להודות ליעל, בת הזוג של אליעזר פונדיק, שעזרה והציעה תאריכים למפגש וגם פינקה את הנוכחים בתקרובת קרירה וטעימה.

בגרעין הקשה של קבוצת הרוכבים מיגור היו כעשרה חברים. מלבדם הצטרפו לכל הטיולים נהגים, אקונומים, חברים ואפילו כאלה, כפי שהרוכבים הקבועים הגדירו "ישבו על הסוסים". פעמיים בשנה יצאו לטיולים שנתיים" שעל פי רוב ארכו מספר ימים. בינם לבין עצמם הסכימו המשתתפים, שאיתן שדה היה הרוח החיה של הקבוצה. הוא היה האיש שזים, קישר בין הרוכבים מיגור ומחוץ לה, ניהל בשמם את המשא ומתן עם המזכירות, דיבר עם שותפים וחברים שרצו להצטרף לטיול, יצר קשר עם קולגות שעזרו באירוח בתחנות השונות בדרך או עזרו ברגעים של מצוקה. עם דובליה ישורון, קבעו מסלולים סימנו מקומות לינה, הודיעו לרשויות השונות, קיבלו אישורי כניסה ויצאו לשטח. מסלולי הטיולים שלהם הגיעו כמעט לכל פינה בארץ. הם ניווטו בצפון ובדרום, בשפלה, בהר ובנגב, דהרו במישורים רחבי ידיים והתפתלו

אליעזר פונדיק: הרכיבה בטיולים הייתה החלום הרטוב שלי. אתה קם בבוקר, יוצא מתוך האוהל, לרוב עדיין נעים בחוץ, מטפל בסוס, נותן לו מזון ומים, בודק את הרתמות, אחר כך מצטרף לשאר הרוכבים לקפה של בוקר. דברים פשוטים שהופכים את הטיול לחוויה.

גבי קרדוש: זה נכון! בטיולים היו חוויות לא רגילות. יושבים על הסוס ומרגישים על הגובה. יש מקומות שאפשר להניח לסוס לצעוד חופשי, הוא יודע ללכת ואתה פנוי להסתכל על הנוף ולהנות. לסוס יש קצב משלו, אבל אתה קובע בסוף אם זו תהיה הליכה, טרוט או גאלופ, ותמיד אתה חלק מהטבע שסביבך. שניכם מזיעים בחום ושניכם שמחים לקראת נווה מדבר, מים ורוח קרירה. אגב, תמיד הרגשתי שיש יתרון לרוכבים על הסוסים לעומת רוכבי האופניים והולכי הרגל. הראשונים משקיפים על הנוף מגובה של שני מטר וזה תמיד מרשים יותר.

קבוצת הרוכבים ביגור היא סיפור בפני עצמו. מעט חברים אבל כולם משוגעים לדבר. היווצרותה של הקבוצה וצמיחתה היא חלק מסיפורי המקום שלנו, כי היא צמחה בנוף האנושי של יגור תוך דיאלוג מתמשך בין רוב חברי הקבוצה לדוב קרדוש ז"ל והקיפה גם חברים שלא יצאו לרכיבה, אבל שמרו לדוב, לקבוצה ולסוסים בכלל פינה חמה בלב. כאן באה לביטוי החברות יוצאת דופן שנקמה בין שני הצדדים. הם היו ידידי האישיים. על הבסיס הזה של הפירגון ההדדי כך הונח הנדבך הראשון לכל המפעל המיוחד הזה של טיולי קבוצת הרוכבים מיגור. לאופי היחסים האלה יש דוגמאות רבות, אחת מהן היא מסיבת הפתעה שהקבוצה ערכה לכבוד יום ההולדת של דוב בהגיעו לגיל 70. באותו היום הם הציעו לו להצטרף אליהם לרכיבה, והנתיב שבחרו הוביל לצריף שבו

סיפורה של הקבוצה התחיל קצת לפני מלחמת יום הכיפורים, בשנת 1972. לדבריו: באותה פגישה, בה פרשו לפני דוב קרדוש את רצונם, נכחו מלבדו דובליה ישורון, אליעזר פונדיק, אביהו

קול ויורם ברנע. הוא עדיין זוכר את חששותיו לעלות על הסוסה ולצאת לרכיבה לאחר החלטתו מהפציעה ושחרורו מבית החולים (1973-1974). בתחילה היו הרבה התייעצויות, לעיתים על אם הדרך ולעיתים נפגשו ושוחחו, נסעו לתחרויות במטרה לאתר סוסים מתאימים, תיאמו ציפיות ויצאו לדרך.

הטיול הראשון היה בשנת 1983 ליודפת. לפי התוכנית הם יצאו ליומיים לכן כשהגיעו ליודפת, שם סיימו את המסלול של היום הראשון, הם התלבטו אם להשאיר את האוכפים ביודפת או לקחת אותם חזרה ליגור, כדי למנוע את גניבתם. הוחלט להחזיר הכול ליגור. הם אכן החזירו את כל הציוד לאורווה ביגור ובבוקר גילו שהוא נגנב כולו דווקא מיגור.

יחד עם דב קרדוש ז"ל רכשו את הסוסים הראשונים והחלו לטפח גרעין רבייה, שעתיד להיות הבסיס לטיוולים. דנה הייתה האמא של רוב הסוסות במשק החי. היא הייתה סוסה אצילה ולשמחת כולם המליטה בעיקר נקבות: דולי, זיקי, דיאנה, דינדי (דובי היה זכר ראשון לאחר שש המלטות של בנות). כל המלטה שלה הייתה שמחה גדולה. השמועה על האירוע עברה מפה לאוזן, וכולם באו לראות את הוולד עומד על רגליו ומביט בסקרנות על המהומה סביבו ואת אמו, הסוסה העצבנית, שהגנה עליו בנחישות. תחת טיפולם המסור של הקרדושים (גבי חזר משהותו באנגליה), אליעזר פונדיק, אבי צנטנר, יורם ברנע ועוד, הפכו הסייחות והסייחים לסוסי רכיבה. אגב, לדנה ובנותיה הצטרפו שתי סוסות: חמודה (לחמודה נולדה חמרה) ויפה, שהייתה סוסה יפה מאוד. הימים עברו וקבוצת הסוסות הלכה וגדלה וחלום טיולי הרכיבה החל לקרום עור וגידים. אבל בחיים אין מתוק בלי מר. יחסי הקבוצה עם האנשים שטיפלו בסוסים לאחר עזיבת דוב את משק החי לא תמיד

בשבילי עיזים צרים, ירדו ירידות קשות וטיפסו ברגל ועל גב הסוסים לנקודות תצפית לאור היום. לעיתים הגיעו למקום הלילה לאחר שקיעת השמש. לפעמים טעו והתברברו בשטח ודווקא במקרים כאלה צצים אירועים שהופכים כל טיול

להרפתקה בפני עצמה. (לדוגמא מתוך החוברת שאסף ותיעד איתן שדה ונקראת "תולדות טיולי קבוצת הרכבים מיגור"):

"24.10.1993... עלייה לקיפרוס לתצפית וירידה ליריחו. כניסה לאמת המים של הבריכה. בחציית אמת המים נפצעת קשה ברגלה הסוסה של ששון דוד. יורדים לבית ערבי ומבקשים עזרה. חוט ומחט, מים וסמרטוטים נקיים. הימים ימי האינטיפאדה ואנחנו מתארגנים להגנה היקפית. אבל הערבים פשוט עוזרים לנו. ששון תופר לסוסה את הרגל. מזעיקים את רכב הליווי ומפנים את הסוסה על קרון לקיבוץ ייט"ב... השתתפו בטיול הזה: צופר, אריה אייל, אבינועם בוצר, מתוס ועדה כספי, איתן ודובליה (יומיים), 2 - מאושה, 2 - מקרית אתא. מדהים לראות איך הקשרים עם משוגעים כמוהם לרכיבה וטיולים חוצים גבולות וגם לבבות באיזור ובארץ. וכך בחוברת של איתן ניתן לראות שלצד יגורניקים רכבו גם חברים מאושה, מיפעת, ממתת וכו'. הייתי מוסיף, כותב דובליה ישורון, שפרט לטיולים היישנתיים היינו כל שבת יוצאים לטיולים מקומיים לכל הכיוונים. בשעות הצהריים היינו עולים על הסוסים ורוכבים בשמש ולא מעט בגשם שוטף אל מרחבי עמק זבולון ולגבעות. לא פעם היינו פותחים ב"גאלופ" מהיר בשדות הפתוחים והסוסות לא תמיד ידעו לעצור. כך, שלא פעם הרוכב נאלץ לשים נפשו בכפו ולקפוץ מהסוסה, אחוזת האדרנלין שהמשיכה לדחור הביתה.

כי רכיבה, כמו כל ספורט אחר, היא קודם כל אהבה. יש בה עוצמה, יש בה סערה, יש בה תשוקה והיא חוויה נהדרת.

אף כי איתן כתב בחוברת שלו שהטיולים הראשונים החלו בשנת 1985, אומר צופר, שהדהים את כולנו בזיכרוננו, כי

20.4.1987

אתמול לאחר שעברנו במסלול הרכיבה את ציר המעינות: עין-משק, עין-שחק, סכר עין-יהב, הגענו למושב עין-יהב והתארחנו אצל אמנון (בן קיבוץ אושה). היום בבוקר יצאנו לאסיף מילונים במושב. בצהריים הגיע הרמס"ע של המ.א.ז. העמסנו וחזרנו הבייתה. השתתפו מיגור: יורם ברנע, אייל לוי ואיתן, מאושה - 7 רוכבים, מלווה - גינגיית וסוזן מאושה.

25.9.1987

מסלול: יגור - הר מירון - סיום רמת הגולן - כנרת. משך הטיוול ארבעה ימים. יוצאים לדרך: יגור - נחל ציפורי - מעין-הסוסים - המשך בנחל ציפורי - הסוללים - מושב ציפורי - עמק בית נטופה - מושב טפחות - לינה. יום ארוך מאוד!!! קשה ומעיף... משתתפים מיגור בלבד: יורם, מתוס ועדה כספי, צופר, דובליה, יעקב ענבר, גבי (3 ימים), רפי מחברת הנוער (יום אחד), סיון סט, איתן. מלווה ואקונומית: גינגיית.

29.4.1989

השכמה 5:00 - חום אימים, אין רוח. ב-12:45 מגיעים לתל עזיקה - סוף סוף רוח נושבת. משתתפים: דובליה, אליעזר, יורם, יעקב ענבר, צופר, איתן. נהגים אבינועם ועלית בוצר. אקונומית: גינגיית. הערה: לראשונה אבינועם התנסה ברכיבה.

24.10.1990

מסלול: יגור - דברת - מעוז חיים - נחל רותם - ארגמן. לינה בבית ילדים בדברת. דובליה הוזעק טלפוניית באמצע הלילה בשל מחלת בנו. כל הלילה התקשינו לישון בשל זבובים, יתושים ונביחות כלבים.

למחרת - ירידה למערכת ורכיבה לאורכה עד עין-חוגה. הכוונה הייתה להמשיך על ציר המערכת, אבל הצבא מונע מאיתנו. 17:30 - ביציאה מעין-חוגה יורד הלילה ואיתו החושך. חתכנו מזרחה לפי הכיוון הכללי, דרך בריכות הדגים ונפלנו על מעוז חיים בשעה 18:40. יום של קריעה אמיתית. מיכה כפרי נשבע שיותר הוא לא רוכב איתנו. בערב הגיע גבי למעוז חיים. השתתפו מיגור: אליעזר פונדיק, יעקב ענבר, יורם ברנע, מתוס ועדה כספי, איתן אבינועם ומיכה כפרי רכבו ונהגו לסרוגין. בשאר נהג רוברטו שגם היה הטבח. הצטרפה: עלית בוצר.

התנהלו על מי מנוחות. כי מרגע שנפתח בית הספר לרכיבה, הסוסים היו בבחינת "משרתם" של שני אדונים: קבוצת הרוכבים ותלמידי בית הספר. באופן טבעי לעיתים התעוררו בעיות שחייבו את כל הגורמים להתיישב ביחד, להגיע להסכמים וליישר את ההדורים. המגעים וחילוקי הדעות האלה נוהלו עם סיון וגיוורא סט תחילה ועם יפתח אמדורסקי בהמשך (נציגי ביה"ס לרכיבה), צופר ואיתן (נציגי הקבוצה).

טיולי הרכיבה היו עניין מורכב הדורש זמן ומהווה אתגר בפני עצמו. עם הזמן גדל נסיונם וגדלה תעוזתם של הרוכבים, ובמקביל, הלכה והתארכה רשימת המסלולים, צוינו תאריכים, נצברו חוויות, רובן מתועדות בחוברת של איתן והן משקפות בתמציתיות רבה את האווירה הטובה, את הצחוקים, את המאמצים, האילתורים והפתרונות לפנצ'רים ולקשיים, שצצו בדרך, וכן את החברות האמיצה שנוצרה בין המשתתפים. כדי להמחיש זאת, אביא בהמשך, רק חלק קטן מהתיעוד שבחוברת והשאר יסופר בציזבאטים ליד המדורה ובספרי זיכרונות:

16.4.1987

מסלול: מכרמיל (כפר ערבי ליד התנחלות ומושב כרמל, כ-10 ק"מ דרומית לחברון 3 ק"מ מיאטה) - לעין יהב. "על הבוקר נסיעה לשטח, הורדת הסוסים דרומית לכרמיל. בשל טעות בניווט והיפוך הכיוונים הלכנו צפונה במקום דרומה והגענו לבירכת-אל-כרמל, בריכת מים גדולה בזמן שרחצו את הכבשים לפני גזיזתם. רק כאן הבנו שטעינו ופנינו דרומה אל בריכות צפירה. לאחר רחצה ומנוחה המשכנו והגענו לבקעת הקנאים. הערב יורד. הגענו למצדה ממערב עם חשיכה.

18.4.1987

...הליכה למכתש הקטן מצפון. תצפית מטריפה על המכתש. גלישה קשה ומסוכנת למכתש על התוואי של קו המים. הרוב הולכים רגלית והסוסים בעקבותיהם רק יורם ברנע לא יורד מהסוס ובעקבותיו גם אני עליתי על הסוסה. במכתש מפגש עם רכב הליווי, ארוחת צהרים. ממשיכים לנחל צין, מגבי שיש, הליכה בנחל אורן לאורך האפיק במים זורמים עד עין עקרב. לינה במקום...

לינה בשילת אצל משפחת תימן. 6:00 בבוקר השכמה. בשעה 7:00 רכיבה לצובא העתיקה, ארוחת בוקר בסטף. ביקור במעיין, ירידה בשביל המדרגות דרך הבוסתנים אל מתחת מנזר יוחנן....

למחרת. יורד גשם. אנחנו יוצאים לדרך מודאגים ונחושים. ארוחת בוקר בארמון הנציב. ממשיכים לנחל קידרון. האינטיפאדה פורחת ואנחנו רוכבים אל כפר גיבל-מוקבר. האוטו נשאר בהאזנה לקשר ואבטחה ליד הטלפון הציבורי, כדי להזעיק את המשטרה אם יצטרכו. גשם טורדני מטפטף כל הזמן, רוח קרה נושבת. הערבים בכפר מתייחסים בכבוד לרוכבים, הם רגועים, אנחנו לחוצים. יורדים לקידרון, הזורם בשצף קצף ממי הביוב של ירושלים. לאורך הירידה הנוף מתהפך. אנחנו רוכבים בנוף מדברי. סביב הכול צהוב. מבקרים במנזר מר-סבא. עולים לתצפית משגעת מהר-מונטר. יורדים בדהרה. פוגשים את האוטו. יהודה חי הביא לנו גלידה. כל הכבוד ליהודה. דוהרים ויהודה מצלם צילומים קבוצתיים בתנועה...

השתתפו - מיגור: אריה אייל, אליעזר, דובליה, צופר, עדה ומתוס כספי, יעקב ענבר, יורם ברנע וגבי (יומיים כל אחד), אבינועם בוצר ואיתן. יהודה חי מלווה, אבינועם אקונום ורוכב, הצטרפו רווית ושני בוצר, מקריית אתא - 1, מיפעת - 1, מאושה - 2. סוסים: מיגור, מכפר החורש, מכפר חסידים, מגבת, מיפעת. סה"כ 14 רוכבים - מספר שיא.

30.8.1999

כל היום שכחנו: צופר שכח את המושכות, אוריקה (אושה) ארכובות וגם שכח גפרורים לקפה.

סה"כ טיילו כמעט עשרים שנה. יצאו לארבעים טיולים. בהחלט הספק מכובד.

זהו! את האורווה פרקו, הרוכבים הצעירים והרכיבה נדדו למקומות אחרים. נותרו הזיכרונות. וכשהרוכבים הוותיקים נזכרים בטיולי קבוצתם, פתאום נושרות מהן השנים, הגב מזדקף והם עדיין רוכבים! רוכבים ונהנים.

פרוייקט בניין האופנוע

בית האופנוע הוא בית של 8 דירות אשר בנויות בארבע קומות, שתי דירות לקומה.

המיוחד בפרוייקט הזה, שצורת בנייה זו מאפשרת לבנות יותר יחידות על שטח קרקע יותר קטן. הבית אמור להיבנות על קרקע של כדונם, כלומר, הקרקע המנוצלת לכל יחידה היא 125 מ"ר. המשמעות היא שבעת השיוך, דיירי הבניין יצטרכו, להערכתנו, לשלם מחיר נמוך יותר עבור הקרקע.

הבית מתוכנן כבית באיכות גבוהה, עם מעלית, כמובן, מחסנים מתחת לבית ומרפסת נאה לכל דירה. הדירות יהיו בגודל של 110-120 מ"ר עם מרפסות של בין 20 ל-30 מ"ר. היות שחשוב היה בתכנון להישאר בבית מרווח תכננו רק שתי דירות בקומה.

כרגע סיימנו את ההרשמה לפרוייקט. עקב ההענות הגדולה, קבענו בוועד ההנהלה, כי אם יהיו מספיק משפחות ייבנו ביחד שני בניינים במקביל, הבניין השני בצמוד לבית האופנוע (בבניין ארז אבני).

עלות הבנייה תהיה על חשבון הדיירים בלבד, ויגור תשתתף בהסדרת שינויי התשתית אשר ידרשו וזאת משום שיש כבר תשתיות בבניינים הקיימים.

התהליך עד תחילת הבנייה הוא, להערכתנו, כשנה וחצי ומועד אכלוס בעוד כשלוש שנים לפחות. תכנון - משרד הרן ילין.

לאנשים בתחום, רזי (22) השתחרר לפני שנתיים, למד גם הוא אימון גופני, ומאמן בתחום, מתגייס למשטרה, רונאן (20) משרת במשמר הגבול בירושלים. מוחסן עצמו שירת שלוש שנים ביחידת הדרוזים בצה"ל.

"אנואר סיים בית ספר בהצטיינות יוצאת דופן, כל מה שרצינו - שילמד רפואה, כי כל המשפחה של פאדיה רופאים. יצא לעתודה, למד שנתיים בטכניון הנדסת בניין, והודיע לנו שהוא רוצה להיות מאמן כושר ומומחה בפיתוח גוף. כעסנו מאוד אבל בלית ברירה הסכמנו. למד 3 שנים בווינגייט והוסמך. לפני שלוש שנים הגיע למקום השלישי באליפות ישראל, לפני שנתיים למקום השני, והשנה זכה בתואר "מר ישראל".

זאת שגרה לא קלה לגדל אלוף כזה בבית. הוא גר בבית ולפעמים אני לא רואה את פניו שבוע שלם. הוא מתאמן או בחדר. כשהוא לא מתאמן ולא עובד בעסק, הוא עסוק בלהכין לעצמו את האוכל, כי אוכל ביתי לא מתאים. המקרר של אמא מחוץ לתחום. זה באמת קצת לא עולה בקנה אחד עם הערכים המסורתיים והדתיים בתרבות הדרוזית, אבל אנחנו ההורים תמכנו מהתחלה וכל הכפר גאה ושמה. ראש המועצה היה הראשון לברך ושאר השייחים אחריו בעקבות הזכייה הגדולה. כשהגיע למקום השלישי לפני שלוש שנים, אמר לי, אבא אני רוצה להגיע ליטופ' ואני ידעתי שייגיע. ילד טוב. קיבל את הפרס בזכות ולא בחסד. כולנו בעננים".

צדיק וגאווה גדולה לו

על שמחתו וגאווותו של מוחסן עבאס, איש צוות בית אחוה מזה 31 שנים, באנואר בנו, "מר ישראל" ואלוף העולם הטרי בתחרות טיפוח הגוף, שהתקיימה באליקנטה בספרד.

הדרוזי הראשון אלוף עולם ונציג ישראל בתקופה יוצאת דופן.

לא קלה ולא פשוטה שגרת היום בבית הסיעודי. ובתוך השגרה המפרכת והעומס היומיומי, יש גילויים רבים של אנושיות, נדיבות, חמלה ואהבת האדם, גם כשהוא רחוק מאוד ממיטבו, ביניהם הלב הגדול, החיוך הרחב והזרועות החסונות לא פחות של מוחסן עבאס מאבו סנאן. רשימת האנשים והמשפחות שנגע בהן היא אין סופית, וכאלו גם התודות הכנות והנרגשות, המצטרפות ממשפחה למשפחה, כמו נחלי הוקרה הזורמים לאגן היקוות גדול של אהבה וקירבה, חדות חיים ושמחה פשוטה בקשר עם אנשים, במקום שלא לכולם קל לשמוח ולבלב בו.

מוחסן בן 64, עובד ביגור 31 שנים. תמיד ידע שירצה לעבוד עם אנשים מבוגרים, הגיע ליגור ב-1999 דרך חברת כוח אדם, ב-2001 הפך להיות עובד ישיר של יגור. נשוי לפאדיה בת 50, מורה בבית ספר יסודי באבו סנאן. למוחסיין ופאדיה 4 ילדים: סוזי (27) חיה ועובדת בתל אביב, לומדת לתואר שני במדעי המחשב, אנואר (26) מאמן כושר ואלוף העולם, בעל "מיסטר קלאסיקו" - עסק למכירת מוצרי בריאות ופיתוח גוף, יועץ ומאמן אישי

מהנעשה

בגני הילדים

צמיחה בימים של התייכשות גינת החמניות של גן אורן

קל להבחין בחמניות היפהפיות בגינת הגן. הילדים התלהבו מאוד לראות את הפרח המיוחד, שצמח מן הזרעים אותם זרעו לפני כמה חודשים. איזה אושר, לגלות כל פעם מחדש את פלאי הטבע.

ירדן כ. שיתפה אותנו, שגם אצלה בבית פרחו חמניות ולאחר תהיות אילו מהפרחים גבוהים יותר, בגינת הגן או בכיתה של ירדן, הציעו הילדים למדוד אותם ולהשוות. לאחר שיח מרתק וארוך בין הילדים, בו הועלו רעיונות שונים, החלטנו להתחלק לשתי קבוצות וכל קבוצה תמדוד את החמניות בעזרת מטר, במקום אחר. תוך כדי המדידה, הילדים התכוננו בסקרנות בחמניות, הבחינו בפרטים שונים, גילו גילויים מעניינים, וענו אחד לשני על תהיות ושאלות, לדוגמה: הילדים הבחינו, שהפרחים כולם פונים לאותו כיוון, והיו ילדים ששיטפו במידע, שהפרחים פונים תמיד לכיוון השמש. עוד הבחינו שיש פרחים כהים יותר וכאלו בהירים, יש ניצנים שעוד לא פרחו ועוד...

בסיום המדידות השוונו בין הגבהים ו... והחמניות אצל ירדן כ. היו גבוהות יותר.

תמי: במטרה להעשיר את הנושא אצל הילדים, מכיוון האומנות הפעם, הצגתי בפניהם את הציור המפורסם של ואן גוך "החמניות". שוב, היה מרתק להקשיב לילדים ולגלות מה מושך את תשומת ליבם בציור:

אביב: זה ציור ולא תמונה. **רובי:** הפרחים בתוך כד. **ניצן:** אפשר לקרוא לזה אגרטל. **אמי** מצביעה על הצבעים של הרקע ואומרת: זה נראה לי כמו עץ מאחורה. **מעין מ:** הכד מונח על הריצפה, זה הצהוב. **מעין למדן:** אני חושב שעל מדף. **שון:** או על השולחן. **רובי:** רואים שלחלק יש עיגול שחור בפנים ולחלק לא. **ירדן כ.** מצביעה על החמניות ומסבירה: אלה עם העיגול השחור זה זכר ואלו עם הצהוב זה נקבה. **ליאור:** זכר זה בן. **שקד:** לא כולם מסתכלים לאותו הכיוון כמו בגינה. **שחר:** נכון, כי הם בתוך הבית, הם מסתכלים לכיוון המנורות. ובבית יש הרבה מנורות. **ליאור:** יש גם מנורות שמחממות.

הוחלט פה אחד: לעקוב אחר החמניות, לשוחח וללמוד!

סוף השנה בגן חצב

כמו כל שנה ביוני אנחנו מתארגנים לסיום שנת הלימודים. מקיימים את שבוע הבוגרים המסורתי, הזכור לטוב לכל בוגר הגן, ובסיומו עורכים את מסיבת הקיץ (קיץ כי הגן לא מסתיים אצלנו בעצם).

חלק מהמסיבה הוא סיכום השנה וחלקה השני פרידה מבוגרי הגן טרם עלייתם לכיתה א'!

שני שירים מלווים אותנו תמיד בחלק הזה, "דנה קמה" ו"אצלנו בכפר טודרא", בו שר שלמה בר על תחילת לימוד הקריאה בעבר של יהודי מרוקו.

לפני הריקוד אנחנו מספרים את השיר, וממש כמו המילים אני כותבת על לוח של עץ, בדבש, את כל האותיות מ-א' ועד ת', ואז הלוח עובר בין הילדים, שבהתרגשות מלקקים את האות אותה הם בוחרים (בדרך כלל מתוך שמם), ואמן שטעם השפה יהיה כמו בשיר: והיתה תורה שבפה מתוקה כמו טעם של דבש...